

Bolnica.

Spisal E. Gangl.

Ni bilo v vasi človeka, ki bi ne poznal Trčkove Ančke. Njen oče je bil edini trgovec v vasi, in vsi ljudje so hodili kupovat k njemu. Ančka pa ni bila nikjer rajša nego v prodajalnici, kjer je gledala, kako so prihajali in odhajali ljudje. A še bolj je gledala očetu pod roke. Prodajal ni samo soli, moke in kave, ampak ljudje so kupovali tudi sladkor. Kolikor ga je kdo zahteval, toliko ga je moral oče odsekati in odtetati. In kadar je sekal sladkor, se je redoma dogodilo, da je odletela drobtinica belega sladkorja z mize na tla ali pa kar v Ančkinе roke. Da je našla drobtinica belega sladkorja vedno pot iz Ančkinih rok v njena usteca, ni treba posebej poudarjati. To je umljivo samo ob sebi, a nihče ni vedel tega bolje nego Ančka sama.

Večkrat se je pripetilo, da je bila očetu napoti. Silila mu je prav tja v tesno bližino, da se ji je moral izogniti, ako ji ni hotel s težkimi škornji stopiti na drobno nogo. Zatorej jo je oče vselej ob takih nadležnih prilikah zapodil z osornim glasom k materi, češ, dekle bodi pri materi v kuhinji, a ne očetu v prodajalnici v napotje.

Ančki se je lice nabralo v jok; žal ji je bilo bele sladkosti, ki je ne-použita ležala po tleh. Milo so gledale Ančkinе oči, ali izkušnja jo je izučila, da se ne kaže upirati očetovemu povelju. Zato je odšla brez obotavljanja k materi. Spótoma si je otirala solze in premišljala, kako bi dobila nadomestilo za drobni sladki prah, ki ji ga je takorekoč izpred noska ugrabil ostri očetov ukaz. Spomnila se je materinega dobrega srca in dobrega mleka, ki ga je hranila mati v velikem vrču. Kadarkoli je obšla Ančko kakršnažebodi slabost, vselej ji je bolečine potolažila mati z mlekom. Vzela je mati vrč in skodelico, nagnila vrč in napolnila skodelico z mlekom. Vzela je Ančka skodelico, jo nagnila in izpila sladko tekočino: in deklica je bila zdrava!

A ker je poznala Ančka dobro materino srce, je začela preudarjati, ali bi mati tudi ne vzela vrča in skodelice, nagnila vrč in napolnila skodelico, če bi morda Ančka rekla kar tako v šali, da je bolna.

In res!

Kadar je morala izpred očeta in je prišla k materi, ji je bil glas jokav in žalosten, in kar v hipu je bila bolna in zdravila potrebna.

„Ali je naša Ančka zopet bolna?“ je vprašala mati.

„Oh, tako bolna!“ se je lagala Ančka.

In glej, vzela je mati vrč in skodelico, nagnila vrč in napolnila skodelico z mlekom. Vzela je Ančka skodelico, jo nagnila in izpila sladko tekočino: in deklica je bila zdrava!

Ančka pa ni imela rada samo sladkorja in mleka, ampak tudi punčko je imela rada, svojo lepo, veliko punčko. Kakor je bila v vasi samo ena

Trčkova Ančka, tako je bila v vasi tudi samo ena lepa in velika punčka, punčka Trčkove Ančke. Nekoč je dobil oče iz mesta veliko zalogo blaga in vmes je bila tudi punčka. In na nji je bilo zapisano: „To je za Vašo Ančko.“

Zdaj jo je pestovala, zdaj nosila kar pod pazduho, zdaj jo vlekla za seboj: ali brez punčke ni bila nikoli Ančka, še v postelji je ležala poleg nje. Pogovarjala se je Ančka z njo kakor z velikim in pametnim človekom in ji dopovedovala, da bo morala z njo tudi v šolo, da ji ne bo preveč dolgočasno.

Seveda je bila punčka z Ančko tudi tedaj, kadar je prežala v prodajnici na sladkor. A pripetilo se je zopet, da je morala bežati pred težkimi škornji hudega očeta. Tako naglo se je morala umakniti, da ji je padla punčka na tla, a trenutek potem je stal očetov škorenj na nji. Stal je na punčki očetov škorenj z vso svojo težo. Nekaj je zahreščalo, kakor bi kdo prelomil palico. Ančka se je na vratih obrnila in videla, kako se je sklonil oče k tlom, kako je pobral punčko in jo vrgel naravnost Ančki v tresoče roke. Tudi čula je, kako je rekel oče: „Ti nerodnost!“ Samo tega ni vedela, ali velja ta zbadljivka nji ali punčki ali obema skupaj.

Toliko je pa vedela, da se je nekaj zgodilo. Ančka je hitela v kuhinjo. Žalostno je ležala punčka v njenih rokah. Ančka je hotela povedati materi vse od kraja do konca, a matere tedaj ni bilo v kuhinji. Zmeraj je bila tam, samo tedaj je ni bilo. Ančka je začela preiskavati punčko. Pokleknila je na tla in prislonila punčko h klopci. Tako je storila vselej, kadar se je hotela pozabavati z njo. In ko je Ančka prislonila punčko h klopci, tedaj so punčki odpovedale noge, da se je sesedla na tla.

„Oče ji je zlomil noge!“

Ta strašna misel prešine Ančko z vso grozo. Sapa ji zastane. Sama ni vedela, ali naj joče ali naj kliče na pomoč. Ker ni vedela, ali naj joče ali kliče na pomoč, vzame punčko v roke in ji pogleda noge. Res! Tam nad kolenom so ji bile zlomljene. Tja je stopil težki očetov škorenj!

Joj! Kaj sedaj?

K sreči zagleda Ančka na klopci vrč z mlekom.

„Ako pomaga mleko meni, zakaj bi ne pomagalo punčki?“

Vrč v roke, Ančka na klopco, punčka na kolena in mleko bolni punčki v usteca, da ji zaceli zlomljene noge. Lepo je teklo mleko po punčki, po Ančkini obleki in po tleh. Tako je lepo teklo in curljalo, da je prišla tudi mama pogledat, kako zdravi Ančka ubogo bolnico.

Toda preden se je Ančka prav zavedla, je stal vrč visoko na polici, Ančka v kotu, punčka je sfrčala skozi okno, a mamica je iskala šibe, da izbije z njo Ančki vso zdravilsko umetnost.

Polrazvita roža.

*Roža polrazvita
smrti se boji;
rosna solza skrita
ji v očeh leži.*

*Roža polrazvita . . .
Pomladanske dni
mlada zora svita —
rože ne zbudi!*

Bogomila.

